

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΔΑΜΠΡΟΣ ΕΥΓΛΑΗΣ

Συνδρομή ἰτησια: Ἐν Ἑλλάδι ρο. 8 ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ρο. 12.—Ἐκαττον φύλ. τιμῆς λ. 10.—Γραφεῖον Κο-
ρίννης, ἐν τῇ τοιαύτῃ Κ. α. ρ. Ἰηθς.—Αἱ τῶν ἐβδομῶν ἀποστολαὶ ἐπιτελεῖται διευθυνόμεναι πρὸς τὸν ἐκδοτὴν.

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΙΩΤΗΣ

Ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ τῆς Ἀνεκδότου Ἀλληλο-
γραφίας τοῦ Β. Φραγκλίου ὑπάρχει ἐπιστολὴ αὐτοῦ,
γαλλιστὶ γραφεῖσα πρὸς τὴν χήραν τοῦ φιλοσόφου Ἐλβετίου,
δι' ἧς αἰτεῖ τὴν χεῖρα αὐτῆς. Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, πλήρη
οὖσαν χαριτολογίας, δημοσιεύομεν ἐν μεταφράσει χάριν τῶν
ἀναγνωστῶν τῆς «Κορίννης».

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΩΝ ΠΛΥΣΙΩΝ

Πρὸς τὴν Κυρίαν Ἐλβετίου.

Passy, 1781.

Αυπηθεὶς ὑπὸ τῆς ὑμετέρας ἀποφάσεως, τῆς
ἐξαγγελθείσης τοσοῦτο θετικῶς χθὲς τὸ ἑσπέρας,
νὰ μείνετε μόνη καθ' ὅλον τὸν βίον πρὸς τιμὴν τοῦ
προσφιλοῦς ὑμῶν συζύγου, ἀπεσῦρθην οἰκάδε· καὶ
κατακλιθεὶς ἐνόμισα ὅτι ἤμην νεκρὸς καὶ ὅτι εὐ-
ρισκόμην ἐν τοῖς Ἥλυσις.

Μὲ ἠρώτησαν ἂν ἐπεθύμουν νὰ ἴδω πρόσωπά τινα
ἰδιαιτέρως.—Φέρετέ με πρὸς τοὺς φιλοσόφους.—
Ἐπάρχουσι δύο, οἵτινες διαμένουσιν ἐδῶ πλησίον,
ἐν τούτῳ τῷ κήπῳ εἶνε λίαν ἀγαθοὶ γείτονες καὶ
φίλιτατοι πρὸς ἀλλήλους.—Τίνες εἶνε οὗτοι;—Ὁ
Σωκράτης καὶ ὁ Ἐλβετίος.—Ἀμφοτέρους τιμῶ
καθ' ὑπερβολὴν· ἀλλὰ παρουσιάσατέ με πρῶτον
εἰς τὸν Ἐλβετίον, διότι ἐννοῶ ὀλίγον τὰ γαλλικὰ
καὶ οὐδεμίαν λέξιν ἑλληνικὴν. Καὶ προσελθόντα
μὲ ὑπεδέχθη μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης· μὲ εἶχε
γνωρίσει, ἔλεγεν, ἐκ φήμης· καὶ μὲ ἠρώτησε πολ-
λά περὶ τοῦ πολέμου καὶ περὶ τῆς ἐνεστώσης κα-
ταστάσεως τῆς θρησκείας, τῆς ἐλευθερίας, καὶ τῆς
Κυβερνήσεως ἐν Γαλλίᾳ.

Δὲν μ' ἐρωτᾶτε λοιπὸν τίποτε περὶ τῆς
προσφιλοῦς ὑμῶν φίλης, τῆς κυρίας Ἐλβετίου,
καὶ ὅμως ἐτι ἀγαπᾷ ὑμᾶς καὶ πρὸ μίας ὥρας ἤμην
παρ' αὐτῆς.—Ἄ, εἶπε, μὲ ἀναμνησκέτε τὴν
παλαιάν μου εὐδαιμονίαν· ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴν
λησμονῶ, ἵνα εἶμαι εὐτυχὴς ἐδῶ. Ἐπι πολλὰ ἐτι
ἐσκεπτόμην περὶ αὐτῆς, τέλος ὅμως παρηγορήθην.
Ἐλαβὼν ἄλλην σύζυγον, τὴν ὁμοιωτάτην τὴν ἐδουή-
θην νὰ εὐρῶ· δὲν εἶνε μὲν καθ' ὅλα τὸσον ὡραία

ἀλλ' ἔχει ἴσην κάλλισθησίαν καὶ πνεῦμα καὶ μ'
ἀγαπᾷ ἀπειρώς. Σπουδάζει ἀδιαλείπτως νὰ μοὶ
ἀρέσκη· καὶ νῦν ἐξῆλθε νὰ εὕρῃ τὸ καλλίτερον
νέκταρ, τὴν καλλιτέραν ἀμβροσίαν, ἵνα μ' εὐωχῆσῃ
τὴν ἑσπέραν ταύτην. Μείνατε παρ' ἐμοὶ καὶ θά τὴν
ἴδητε.—Παρατηρῶ, εἶπον, ὅτι ἡ παλαιὰ ὑμῶν
φίλη εἶνε πιστοτέρα· διότι πολλαὶ καλαὶ προτάσεις
τῇ ἐγένοντο καὶ τὰς ἀπέρριψεν ὅλας. Ὁμολογῶ ὅτι
τὴν ἠγάπησα καὶ ἐγὼ μέχρι μανίας· ἀλλ' ὑπῆρξε
σκληρὰ πρὸς ἐμὲ καὶ μὲ ἀπέκρουσεν ἀπολύτως
χάριν τοῦ πρὸς ὑμᾶς ἔρωτός της.—Αὐποῦμαι τὴν
δυστυχίαν ὁ ὑμῶν, εἶπε, διότι ἀληθῶς εἶνε ὡραία
καὶ ἀγαθὴ γυνὴ καὶ πολὺ ἀξίερατος. Ἀλλ' ὁ ἄβ-
β ἄς Α α ρ . . . καὶ ὁ ἄ β β ἄ ς Μ . . . δὲν φοι-
τῶσιν ἐτι ἐνίστε παρ' αὐτῆν; Μάλιστα, διότι
οὐδένα ἔχασε τῶν ὑμετέρων φίλων.—Ἄν εἴχετε
ὑποχρέωση τὸν ἄ β β ἄ ν Μ . . . διὰ καφεῖ μετ'
ἀνθογάλακτος νὰ ὁμιλήσῃ ὑπὲρ ὑμῶν, ἴσως θὰ ἐπε-
τυγχάνετε· διότι εἶνε σοφιστὴς λεπτὸς, ὡς ὁ Ἰω-
άννης Σκῶττος ἢ ὁ Ἅγιος Θωμᾶς. Διατάσσει
οὕτω καλῶς τοὺς συλλογισμούς του, ὥστε καθί-
στανται ἀκαταμάχητοι· ἢ ἂν ὁ ἄ β β ἄ ς Α α ρ . . .
ἐκερδαίνεται διὰ καλῆς ἐκδόσεως ἀρχαίου τινὸς
κλασικοῦ νὰ ὁμιλήσῃ καθ' ἡμῶν, τὸ πρᾶγμα θὰ
εἶχε κάλλιον· διότι παρατήρησα ὅτι, ὅταν αὐτὸς
συμβουλεύῃ τι, ἐκεῖνη ἔχει κλίσιν ἰσχυροτάτην νὰ
κάμῃ τὸ ἐναντίον.

Ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα, εἰσέρχεται ἡ νέα κυρία Ἐλ-
βετίου μετὰ τοῦ νέκταρος. Παρευθὺς ἀνεγνώρισα ὅτι
ἦτο ἡ κυρία Φραγκλίου, ἡ ἀρχαία μου ἀμερικανὴς
φίλη. Τὴν ἐζήτησα· ἀλλ' αὐτὴ μοὶ εἶπε ψυχρῶς:
«Ἐπῆρξα ἀγαθὴ σου σύζυγος ἐπὶ τεσσαράκοντα
ἐννέα ἔτη καὶ τέσσαρας μῆνας, σχεδὸν ἐπὶ ἡμισίον
αἰῶνα· ἔσο εὐαρεστημένος ἐκ τούτου. Ἐγὼ ἐσχνη-
μάτισα ἐδῶ νέον θεσπὸν ὅστις θὰ διαρκέσῃ αἰω-
νίως.» Διαρροσθηθεὶς ἐκ τῆς ἀρνησεως τῆς Εὐρωπαι-
κῆς μου, ἔλαβον παραχρόμα τὴν ἀπόφασιν νὰ κα-
ταλίπω τὰς ἀχαρίστους ἐκείνους σκιάς καὶ νὰ

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ
ΑΘΗΝΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΕΟΥ

ἐπανεέλθω εἰς τὸν καλὸν τοῦτον κόσμον, ἵνα ἐπανίδω τὸν ἥλιον καὶ ὑμᾶς: Ἰδοὺ ἤλθον· ἄς ἐκδικηθῶμεν αὐτούς.

B. ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ.

Ὁ Φραγκλίνος ἐγεννήθη τὸ ἔτος 1706 (5 Ἰανουαρίου) ἐν Βοστώνῃ: ὅτε λοιπὸν ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς κυρίας Ἐλβετίου, ἐν ἔτει 1781, εἶχεν ἡλικίαν ἀκριβῶς ἑβδομήκοστα πέντε ἐτῶν. Τοῦτο δεικνύει ὅτι ἔνδον τοῦ πολιοῦ του στήθους ἤρξαντο ἀναπλασάνοντα τὰ νεανικά αἰσθήματα, ὡς ἀνθῆ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων· διότι, ὡς γνωστόν, εἰκοσαετῆς ὢν ὁ κύριος Φραγκλίνος faisait la cour à la maitresse d' un de ses amis. Ἀναμιμνησκόμενος δ' ἐν τῷ γράματι τὸ νεανικὸν τόλμημα, ἐλησμόνει τί ἔγραφεν ἄλλοτε πρὸς τὸν Ἰωάννην Alleyne κατὰ τῶν ὀψίμων γάμων. Διὰ ταῦτα, νομίζομεν, καὶ οὐχὶ χάριν τῆς μνήμης τοῦ μακαρίτου ἠρνήθη ἡ κυρία Ἐλβετίου τὴν χεῖρα εἰς τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, ὅστις ἤρπασεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὸν κεραυνὸν καὶ τὸ σκῆπτρον ἀπὸ τῶν τυράννων, κατὰ τὸν γνωστὸν στίχον τοῦ Τυργώτου.

Σ. Δ. ΒΑΛΒΗΣ.

ΦΥΓΑΝ-ΜΙΓΑΝ

Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σφ. 89.

Οἱ ποιηταὶ ἦσαν ὀλίγοι· τὸ πεντήκοστὸν μόνον· οἱ λοιποὶ τετρακισχίλιοι καὶ ἑνεακόσιοι ὑπέβαλον αἰτήσεις.

Οἱ πλείστοι μεταξὺ αὐτῶν δὲν ἐζήτουν, ὀφείλομεν νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, εἰμὴ τεμάχιον πρασίνης ταινίας· οἱ ἄλλοι, πρακτικώτεροι, ἐζήτουν χρήματα.

Τὸ πρᾶγμα εἶναι ὀλίγον σκανδαλώδες· διὰ τοῦτο σκέψις γίνεται νὰ δημοσιευθῶσιν αἱ ἐπιστολαί· θὰ γείνη τὴν ἀντιτύπων ἐξόδευσις, ὅση θὰ ἐγίνετο παρ' ἡμῖν, ἂν ἐδημοσιεύετο ἡ ἀλληλογραφία τοῦ μακαρίτου Ὁθωνος, ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ ἐβλέπομεν πολλοὺς δημοκρατικούς καὶ μισοτυράννους διαβεβαιούοντας τὸν ἡγεμόνα, ὅτι εἶναι «ἐτοιμοὶ νὰ χύσωσιν ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ θρόνου του τὸ αἷμα τῶν μέχρι τελευταίας ρανίδος».

Πόσος θὰ γείνη θόρυβος! τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀξιοπεριέργον· αἰτοῦνται ἀναμιξῆ ἐπαῖται καὶ μαρκήσιοι, ὀρχηστῆδες καὶ κόμησσαι.

Υἱοὶ οἰκογενειῶν, παίξαντες τὴν νύκτα καὶ οἵτινες θὰ ἀτιμασθῶσιν αὐτοί, οἱ πατέρες τῶν, οἱ

πάπποι τῶν, οἱ πρόγονοὶ τῶν, ἂν ἡ Α. Μεγαλειότης δὲν τείνη ἀρωγὸν χεῖρα μετὰ δεσμίδος τραπεζικῶν γραμματίων.

Ταξιαρχία νεανιδίων, αἵτινες ἐνεχυρίασαν τοὺς ἀδάμαντάς τῶν πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀδελφοῦ τῶν, καὶ αἵτινες θὰ ἀπολεσθῶσιν, ἂν μὴ ἡ Α. Μεγαλειότης τείνη χεῖρα ἀρωγὸν ὡς ἀνωτέρω.

Ταξιαρχία ἐντίμων ἐμπόρων, κατεστραμμένων ἕνεκα δεκατεσσάρων πτωχεύσεων, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἀπομένει ἄλλο παρά νὰ τινάξωσι τὰ μυαλά τῶν, ἂν μὴ ἀνοιγῇ ἡ περιλάλητος ἀρωγὸς χεῖρ.

Ἐξοπλισταί, τῶν ὁποίων ἐναυάγησαν τὰ πλοῖα εἰς τὰς τρικυμίας τῆς λίμνης τοῦ Ἐγγιέν.

Ἐφευρέται, ὅχι βεβαίως ὑποβρυχίων, ζητοῦντες ἀπλῶς συνεταιρισμόν· ὁ σάχης τὰ κεφάλαια καὶ αὐτοὶ τὴν ἐφεύρεσιν· ἡ ἑταιρία ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῶν· ὑπόσχονται καὶ ἐγγυῶνται κέρδη πεντήκοντα ἐπὶ τοῖς ἑκατόν.

Σύμβουλοι προσφέροντες τὰς γνώσεις τῶν καὶ διδάσκοντες τὸ κυβερνᾶν εἰς εἰκοσιτέσσαρα μαθήματα.

Στρατιωτικοὶ δυνάμενοι νὰ διοργανώσωσι δεκατέσσαρας στρατιάς εἰς τρεῖς ἑβδομάδας.

Ἀρκετὰ ἀξιοπεριέργος εἶναι ἡ ἐπιστολὴ τῆς κυρίας ἐκεῖνης, ἡ ὁποία διατείνεται, ὅτι εἶναι σύζυγος διακεκριμένου χημικοῦ καὶ ζητεῖ δανεικὸν ἓνα ἀδάμαντα πρὸς ἐκτέλεσιν πειράματος.

Πολλαί, διάφοροι καὶ ποικίλοι αἱ αἰτήσεις καὶ αἱ προσφοραί· καὶ ἐν τούτοις ὑπάρχουσιν εἰς τὰ πέραν τῶν Παρισίων ἐπιγραφαί, μεγάλοις γράμμασιν:

Ἡ ΕΠΑΙΤΕΙΑ

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ

ΕΝ Τῷ ΝΟΜῷ ΤΟΥ ΣΗΚΟΥΑΝΑ

Αὐτά, βλέπετε, συμβαίνοιν εἰς τοὺς Παρισίους, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐν χρήσει γνωμικόν, καὶ ὅμως ὑπάρχουσι παρ' ἡμῖν ἄνθρωποι κακίζοντες τοὺς πολιτευομένους, διότι βυζαίνουσι τὰς ὑποτροφίας, τὰ ἔξοδα τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, τὰ γραφικὰ ἔξοδα τῶν ὑπουργείων, καὶ τὰ βοηθήματα, ὑπὸ εἰκονικὰ ὀνόματα ταῦτα.

Ἐξεδόθη ἐσχάτως ἐν Παρισίοις ὁ ἐπτάκις χιλιοστός οκτακοσιοστός τριακοστός δευτέρος τόμος διασήμου συγγραφέως ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *Le Art de se faire riche*, φέρων ἐν τῇ προμετωπίδι τὴν εἰκόνα μικροῦ, σφόδρα χαριέντος, ἐπαγωγῶ, παρα-

δόξου ζώου, κινουῦντος τὴν ὄρεξιν νὰ φαγῶθῃ ἢ καὶ νὰ φάγῃ. Ὁ κ. Νοριακ διατείνεται, ὅτι θὰ ἦτο καλλιτέρα ἢ ἐπιγραφή:

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΛΗΠΤΟΥ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Οὕτω, φίλοι ἀναγνώσται, χάρις τῷ φίλῳ Νοριακ κατωρθώσαμεν πρὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν τοῦ φίλου Ἐνυάλη νὰ φέρωμεν εἰς πέρας τὸ τίποτε. Φρονεῖτε ἴσως, ὅτι κάνομεν κατάχρησιν τῆς λέξεως φίλος, διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔγη τις ὅλον τὸν κόσμον φίλον· ἀλλὰ εὐρίσκεσθε ἐν ἀπάτη· ἀπ' οὗτου τὴν δεσποτείαν τοῦ κόσμου τούτου κατέλαβεν ὁ χρυσός, θεότης μοναρχικωτέρα καὶ αὐτοῦ τοῦ Σαβαώθ, ὅστις μετὰ τὴν πρόοδον τοῦ χρόνου ἠναγκάσθη νὰ γείνη τρισυπόστατος, αἱ λέξεις ἔρωσ, φιλία καὶ τὰ παραπλήσια ἔχασαν τὴν ἀρχικὴν τῶν σημασίαν, κατήνησαν λέξεις κεναὶ ἐννοίας, κοινὸν χρῆμα· ἐραστής, φίλος, εἶναι ἐπιθετα κοσμητικά, ἀσήμαντα, εἴτε λεχθῶσιν εἴτε ὄχι, ὡς ὁ τίτλος τοῦ κόμητος ἐν Ἐπτανήσῳ, καὶ πρὸ τῆς ἐνώσεως καὶ μετὰ ταύτην, καὶ τὸ παράσημον τοῦ Σωτῆρος, καθὰ διατείνονται ὅσοι δὲν κατῴρθωσαν εἰσέτι νὰ τὸ λάθωσιν.

Δύο τελευταίας λέξεις ὑπὲρ τοῦ προσφιλοῦς τίποτε· ἀγνοοῦμεν ἂν κατῴρθωσε νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ, πιστεύομεν ὅμως νὰ μὴ σᾶς δυσηρέστησεν. Εἴτε οὕτως, εἴτε ἄλλως, δεόν νὰ ἔχετε μεγίστην ὑπόληψιν πρὸς τὸ τίποτε καὶ νὰ μὴ τὸ ἐκλαμβάνετε, ὡς τὸ ἐκλαμβάνουσιν οἱ ἄνθρωποι οἱ μὴ ἔχοντες σύνεσιν. Τὸ τίποτε εἶναι ὁ μέγας παράγων, ἐξ οὗ προήλθομεν πάντες, καὶ ὑμεῖς, καὶ ἐγώ, καὶ σύμπας ὁ κόσμος, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς παρήγαγεν ἐκ τοῦ τίποτε. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ φιλαυτία μᾶς ἐπιβάλλει νὰ τὸ σεβώμεθα· μία δὲ τῶν ἐντολῶν ἀπαιτεῖ νὰ τὸ τιμῶμεν, ἀφοῦ ἐξ αὐτοῦ παρήχθημεν, λήγουσα: «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου». Τῇ ἐντολῇ ταύτῃ ἐπόμενοι ἐν τῇ ἀδελφῇ καὶ φιλάτῃ Ῥωσσίᾳ πολλοί, τὸ ἀνεβίβασαν εἰς θεότητα, καὶ οἱ μηδενισταὶ αὐξάνονται καὶ πληθύνονται ὁσμημέραι. Ἀπὸ τοῦ τίποτε ἀναχωροῦσι καὶ αὐτοὶ οἱ μαθηματικοί· ἡ μαθηματικὴ δέ, ὡς γνωστόν, εἶναι ἡ ἀσφαλεσττέρα τῶν ἐπιστημῶν, καὶ διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι ὑπάρχουσι τόσαι κοίτηροι ὑπὸ τὸ μηδενικὸν ὅσοι καὶ ἄνω τοῦ μηδενικοῦ· δι' ἀριθμῶν ἄνω τοῦ μηδενικοῦ παριστάνεται ἡ περιουσία τῶν φιλογενεστάτων ὁμογενῶν, τῶν ἐμπόρων, τῶν τραπεζιτῶν, τῶν ἐπι-

τηδεῶν πολιτευομένων, τῶν βιβλιοκαπήλων, τῶν ἀναισθητῶν καὶ πολλῶν ἄλλων· δι' ἀριθμῶν ὑπὸ τὸ μηδενικὸν ἢ περιουσία τῶν ποιητῶν, τῶν ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων, τῶν εὐαίσθητων καὶ τῶν παλαβῶν.

E. ΣΧΙΝΑΣ

Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

Σημείωσις νέας τυφλῆς

(ἀπὸ τὸ ἰσπανικὸν)

ΓΡΑΜΜΑ ΠΡΩΤΟ

Ποθεῖς νὰ σοῦ γράφω, ἀγαπημένῃ Arra, ἐγώ, δυστυχημένῃ τυφλῇ, ὅπου ἔχω χαμένο τὸ χέρι μου εἰς τὰ σκοτάδια; Δὲ φοβᾶσαι τὰ λυπηρὰ γράμματά μου ὅπου χαράζω εἰς τὰ ἀφεγγα; . . . Δὲ σε τρομάζουτε ἢ θλιβεραῖς ιδέαις ποῦ εὐκολα μὲ καταβάλλου;

Καλὴ Arra! πόσον εἶσαι εὐτυχισμένη! ἐσὺ βλέπεις—Νὰ βλέπῃ κἀρεῖς! ὦ! νὰ βλέπῃ! νὰ δύρεται νὰ ξεχωρίσῃ τὸ γαλάζιο τοῦ οὐρανοῦ, ταῖς βαφαῖς τοῦ ἡλίου, ὅλα τὰ διαφορετικὰ χρώματα, τί χαρά! πόσον ὠραῖον εἶναι, Μεγαλόδυναμε!

Ξέρω ποῦ ἀπόλαυα αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησι, ἀλλὰ ὅταν ἐστερήθηκα τὸ φῶς μου, ἐμετροῦσα μ' ὅλις δέκα χρόνια. Τώρα ἔχω εἰκοσιπέντε! Νὰ δεκαπέντε ἀπέραντα χρόνια, ὅπου τὰ πάντα εἶναι μαῦρα τρογύρω μου! . . .

Ἀρώμελα ἀγωνίζομαι νὰ θυμηθῶ τὰ μάγια τῆς φύσεως, ἀγαπημένῃ μου, διατὶ ἀλησμόνησα ὅλα τὰ χρώματά της. Μυρίζομαι τὴν εὐωδίαν τοῦ ρόδου, μαρτεῶν ψάχνοντάς πῶς εἶναι καμωμένο, ἀλλὰ τὸ χρῶμα του ποῦ εἶναι τόσο παρμένο καὶ ὅπου μὲ αὐτὸ μοιάζουτε ὅλαις ταῖς ὁμομορφαῖς, τὸ ἔχω ἀλησμονήσει, ἢ καλλιτέρα δὲν δύναμαι νὰ τὸ παραστήσω· ἕνας ἤχος ξανακούεται, ἀλλὰ μία ὁμομορφὴ θεωρία εἶναι ἐμποδισμένη εἰς τὴν θλιμμένη τυφλῇ.

Κάποτε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ πυκνὸ σκοτάδι, ὅπου τυραγιέται τὸ δύστυχο πνεῦμά μου, περνοῦν λάμψαις παράξεναις . . . Οἱ γιατροὶ λέγε πῶς εἶναι τὸ αἷμα, καὶ τοῦτο δίνει ἔς τὴν ἐπιστήμη κάποιαν ἐλπίδα.—Τρελλῇ ἐλπίδα! ὅταν κἀρεῖς ἔχασε ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια ταῖς λαμπάδας ὅπου στολίζου τὴ γῆ, δὲ θὰ ταῖς ἰδῇ πλεῖα παρὰ εἰς τὰ οὐράνια.

Τὴν ἄλλη μέρα ξυμῖνα γιὰ κάποια στιγμή τὰ

ραγμένη. Πασπατεύοντας εις την κάμαρά μου ἔγγιξα τὰ χέρια μου ἐπάνου εις ἕνα . . . ὦ! ποτὲ δὲ θὰ μαρτυρῶς . . . ἀπάνου εις ἕνα καθρέφτη. Ἐκατάλαβα ἃ ποῦ ἔστεκα ἀντίκρου του καὶ ἔσιασα τὰ μαλλιά μου μὲ καμάρι, ὦ! πόσο ἐπόθησα νὰ βλέπω ἂν τὸ δέρμα μου εἶναι τόσο ἀσπρο, ὅπως εἶναι μαλακό, καὶ ἂν ἔχω ὁμοιομορφία μάτια ἀποκάτου ἀπὸ τὰ μακρὰ μου ματόκλαδα . . . Ἄ! συγρὰ μᾶς ἐλέγατε εἰς τὸ σχολεῖο ποῦ ὁ διάολος ἐρχότανε ἔς τὸν καθρέφτη τῶν κοπελλῶνε ποῦ καθρεπτιζόνται γιὰ πολλὴν ὥρα! Ἐ τὴν πίστι μου! ἂν ἦλθε, τὴν ἔλαβε χροτρήκε ὁ ἐξοχώτατος Σατανάς· ἐγὼ δὲν ἐμπόρεσα νὰ τὸν ἰδῶ!

Μὲ ρωτᾷς εἰς τὸ φιλικόσου γράμμα, ποῦ τώρα μοῦ ἐδιαβάσατε, ἂν ἦναι ἀληθινὸ ποῦ ἡ φτώχεια κάποιου τραπέζιτου ἔφερε σὲ δυστυχία τοὺς γονεῖους μου. Ποτὲ δὲν ἄκουσα λέξι γιὰ τοῦτο. Βέβαια αὐτοὶ εἶναι πλούσιοι, γιὰτὶ ἐγὼ ἔχω τρογύρω μου ὄχι μονάχα τὰ χρειαζόμενα ἀλλὰ μάλιστα καὶ πολλὰ περιστὰ. Ὅπου ἀπιθώσω τὸ χέρι μου ἔγγιζω βελούδα, καὶ μετάξια, ἄνθη καὶ ὑφάδια πολυτίμα . . . Εἰς τὸ τραπέζι μοῦ δίνουτε τὰ καλλίτερα φαγητὰ καὶ μου προσφέρουτε ὅτι δύνεται νὰ εὐχαριστήσῃ τῇ γαστρῇ, ὥστε ὁποῦ, Ἄρρα μου ἀγαπημένη, ἐκεῖνοι ὁποῦ μὲ ἐγέννησαν καὶ ὁποῦ λατρεύω ἔχουν ἀσφαλίσαι μίαν εὐτυχισμένη ἀνάπαυσι.

Γράψε μου, καλὴ μου φίλη, τώρα ποῦ ἐγύρισες ἀπὸ τὴν εὐγενικὴν Ἀγγλία, καὶ δεῖχθεσάι ἔσπλαγγη γιὰ τὴν δυστυχισμένη τυφλή.

ΓΡΑΜΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟ

Δὲν ἠξέρεις, Ἄρρα; ὦ! θὰ γελάσης ὡσὰν τρελλή, θὰ μὲ στοχαστῆς βουρλισμένη, θὰ βάλης εἰς τὸ νοῦ σου ποῦ ἔγρασα τὰ λογικά, ὅπως καὶ τὸ φῶς.

Ἐχω ἕνα ἀγαπητικόν!

Ναί, ψυχὴ μου, ἐγὼ, ἡ κόρη χωρὶς μάτια, ἔχω ἕνα ἀγαπητικὸν τόσο πιστόν, τόσο σταθερόν, ὅπως ὁ σαστικὸς μιανῆς δούκισσας.

Καὶ ὅμως τί θέλεις; ὁ ἔρωτας, ποῦ κὴ αὐτὸς δὲ βλέπει, μοῦ τὸν ἐχρωστοῦσε μὲ δικηο ἴσα συνόμοιος μου.

Πῶς ἦλθε ἔς τὸ σπίτι μας; δὲν ἠξέρω ποῖα ἀφορμὴ τὸν ἔφερε; τὸ ξέρω ἀκόμη λιγώτερο ποῖος εἶναι; ὁ Θεὸς θὰ μοῦ τὸ φανερώσῃ. Ὅτι,

ἔμπορὰ νὰ σοῦ εἰπῶ, εἶναι ποῦ εὐρέθηκε ἔς τὴν λειτουργίαν καὶ μὲ ἐπεριποιήθηκε μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ προθυμία.

—Κύριε, τοῦ εἶπα, εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σὲ ἀπαρτήσω.

—Μάλιστα, κυρία, ὅμως ἐγὼ εἶχα γνωριμιά μὲ τοὺς γονεῖους σου.

—Καλῶς ἦλθε, ὡσὰν εἶσαι καλὸς νὰ καταλάβης πόσο ἀξίζουτε οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄγγελοι.

—Δὲν εἶναι γι' αὐτοὺς μονάχα ποῦ αἰστανθήκα σέβας καὶ ἀγάπη, ἀποκρίθηκε μὲ φωνὴ γλυκύτατη.

—Ἄ! εἶπα ἐγὼ, χωρὶς νὰ συλλογιστῶ, καὶ ποῖος ἄλλος σὲ εὐχαρίστησε ἐδῶ;

—Ἐσὺ, μοῦ ἀποκρίθηκε.

—Ἐγὼ! τί θέλεις νὰ πῆς;

—Ποῦ σὲ ἀγαπᾶω.

—Ἐμεῖ; ἐμένα ἀγαπᾷς! ἐμεῖ;

—Μὲ τὴν καρδιά μου.

—Εἶσαι τὸ λοιπὸν ἕνας ἀγαπητικὸς;

—Βεβαίως.

Εἰς τὰ λόγια αὐτὰ, ἐσταύρωσα τὸ ἐπαγοφῶρι μου ἔς τὸ στήθος καὶ ἐκυκλίρησα. Ὅσοσο αὐτὸς ἐσώπαινε.

—Θεὲ μου! πόσο ἔαφρον μοῦ δίνεις αὐτὴν τὴν εἶδησι, κύριε, ἐμουρμούρισά.

—ὦ! αὐτὸ τὸ δείχνουν τὰ μάτια μου, τὰ κάμματα μου, ὅλο μου τὸ φέρισμα.

—Ἴσως, ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι τυφλή, κύριε, καὶ δὲν κάρουν τὴν ἀγάπην μὲ τὰς τυφλάς, ὅπως καὶ μὲ τὰς ἄλλαις γυναῖκαίς.

—Τί με μέλει, ἃ σου λείπουν τὰ φέγγη; εἴπερ αὐτὸς μὲ μίαν φωνὴ ὅλη εἰλικρίνεια· τί με μέλει γιὰ τὰ μάτια σου κλεισμένα εἰς τὸ φῶς; Δὲν ἔχεις λυγερὸ τὸ κορμί, μικρότατο τὸ πόδι, εὐγενικὸ τὸ προβάτισμα, μακρὰ καὶ ὀλόξανθα τὰ μαλλιά, λευκότατο τὸ δέρμα, ῥοδοκόκκινο τὸ πρόσωπο καὶ τὸ χέρι χιονάτο;

Εἶχε τελειώσει τὴν παράστασι του, καὶ ἐγὼ τὸν ἀκουα ἀκόμη.

Εἶχα, τὸ λοιπὸν, ὅπως ἔλεγε, τὸ ἀνάστημά ἐλεύθερο, τὸ πόδι παιδιάρικο, παρησια εὐγενικιά, τὴν κομὴ ξανθὴ καὶ μαλακὴ, τὸ δέρμα λευκὸ καὶ τὸ πρόσωπο ἀσπροκόκκινο. ὦ! Ἄρρα, καλὴ μου Ἄρρα, γιὰ ὅλας τὰς νέας,

ἕνας τέτοιος ἀγαπητικὸς, ποῦ παρουσιάζει ὅλας τὰς ὁμοιομορφίας, δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἕνας

ἀγαπητικὸς, ἀλλὰ γιὰ μίαν τυφλὴ εἶναι καὶ κατὰ περισσότερο . . . εἶναι καθρέφτης.

—Πῶς, κύριε, ἀποκρίθηκα, τόσο ὁμοιομορφία εἶμαι;

—Ἐμεῖνα μάλιστα παρακάτου ἀπὸ τὴν ἀλήθεια.

—Καὶ τί ζητᾷς νὰ κάμω τὸν ἔρωτά σου;

—Θέλω νὰ γένης γυναῖκα μου.

Εἰς αὐτὴν τὴν ἰδέαν ἐβάλληκα νὰ γελάσω δυσανάτῃ.

—Τὸ ἐσυλλογιστικὸς, κύριε; ἐφώταξα ἕνας γάμος μιανῆς τυφλῆς μὲ ἕνα ὁποῦ βλέπει, τῆς ἡμέρας μὲ τὴν νύχτα· θὰ ἡμουνρα ὑποχρεωμένη νὰ βάλω πασπατεύοντας τὸ στεφάνι μου ἀπὸ νερατζάρθηνα. Ὅχι! Ὅχι! οἱ γονεῖοί μου εἶναι πλούσιοι. Ἐμεῖ δὲ μοῦ εἶναι βαρὺ νὰ μείνω ἀνύπαρτη· θὰ μείνω ἐλεύθερη, καὶ θὰ ἴρω ὅπως ἡ Ἁγία Κατερίνα, τόσο χειρότερο γι' αὐτὴν ἢ φορέσω τὸ ἐράντιο.

Ἐφυγε, χωρὶς νὰ εἰπῇ λόγος . . . Ἀδιάφορο γι' ἐκαμὲ νὰ μάθω ποῦ εἶμαι ὁμοιομορφ. Δὲν ἠξέρω γιὰτὶ, μοῦ φαίνεται ποῦ ἀγαπᾶω ἄλλο τὸν κύριον καθρέφτη μου.

ΓΡΑΜΜΑ ΤΡΙΤΟ

ὦ! καλὴ Ἄρρα, πόσαις νέαις εἶδησαι νὰ σοῦ γράψω καὶ τόσα παράξενὰ πράγματα τυχαίον εἰς τὴ ζωὴ! Νὰ τί μου ἐσυνέβηκε, καὶ διηγῶντας το εἰς ἐσὲ, δάκρυα πέφτουν ἀπὸ τὰ στυμμένα μάτια μου ὡσὰν ἀπὸ θαῦμα.

Ἦστερα ἀπὸ κάμποσαις μέραις ἀπὸ τὸ συναπάντημά μου μὲ τὸν ξέρονε ποῦ ἐγὼ κράζω καθρέφτη μου, εἶχα καταβῆ εἰς τὸ περιβόλι ἀκουμβῶντας εἰς τὸ χέρι τῆς μάνας μου, ὅταν τὴν ἐκράξατε μὲ βία. Μοῦ ἐφάνηκε ποῦ ὁ δοῦλος εἶχε τὴ φωνὴν τοῦ κάπως ταραγμένη καὶ τρεμάμενη.

—Τί εἶναι, μάνα μου; τὴν ἐρώτησα σκιασμένη χωρὶς νὰ τὸ θέλω.

—Τίποτα, θυγατέρα μου, βέβαια κάποιος θὰ ἦλθε νὰ μᾶς εἴρῃ. Εἰς τὴν καλὴν κατάστασι ποῦ βρισκόμαστε ἔχομε ὑπογρέωσαις μὲ τὸν κόσμον.

—Σὰν εἶναι ἔτσι, εἶπα, σφίγγοντάς τινε εἰς τὴν ἀγκαλιά μου, μὴ ἀργῆς, πήγαινε νὰ δεχτῆς τοὺς ξένους μὲ τὴν συνειθισμένη σου χάρι ἔς τὴν κάμαρά μας ὅπου ἐγὼ εἶμαι τὸ παρτοτινὸ στολίδι.

Ἡ μάνα μου ἀπίθωσε τὰ παγωμένα χεῖλη τῆς ἔς τὸ μέτωπό μου· ὕστερα ἄκουσα μακρὰ τὰ πατήματά τῆς ὅπου ἐκάνανε νὰ τρίλῃ ὁ ἄμμος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ποῦ ἔκλεινον ἢ λεύκαίς.

Μ' ὅλας εἶχε φύγει, μοῦ ἐφάνηκε ποῦ ἄκουσα δύο γειτόνους, ὄσο ἐγγιταίς, ποῦ ἐμιλοῦσαν στοχεύοντες ἄλλοι δὲν τοὺς ἄκουε. Ξέρεις Ἄρρα, ποῦ εἶναι ἡ Πλάστῆς μᾶς στερεθεῖ ἀπὸ

μίαν αἰσθησι, φαίνεται, γιὰ νὰ μᾶς παρηγορήσῃ, κἀνεῖ πλέον τέλειαις ὄλαις τὰς ἄλλαις· ὁ τυφλὸς ἔχει τὴν ἀκοὴν καλλίτερην ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ μὲ τὸ μάτι του ἔχει μακρὰ. Δὲν ἔχασα ἐγὼ οὔτε μίαν λέξιν ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν τους, μ' ὅλα ποῦ ἐγενότανε μὲ φωνὴν χαμηλὴν, καὶ ἰδοὺ τὸ τί ἐλέγαντε.

—Αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο σπίτι τί φτώχεια! πάλε οἱ κλητήρες.

—Καὶ ἡ μικρὴ κυρὰ ποῦ δὲν ἠξέρει τίποτα.

—Δὲν ἠξέρει ποῦ ὠφελιοῦνται ποῦ δὲ βλέπει καὶ τῆς κρύβουν τὴν ἀλήθειαν.

—Καὶ πῶς;

—Βέβαια· ὅτι ἔγγιζει τὸ χέρι τῆς εἶναι καρυδόξυλο καὶ βελούδο, μὲ τὴν διαφορά ποῦ τὸ βελούδο εἶναι παλὸν καὶ τὸ καρυδόξυλο ἔχασε τὸ βερνίκι του. Εἰς τὸ τραπέζι γένεται ὅλα τὰ ροσιμώτερα φαγητὰ, χωρὶς νὰ καταλαβαίρη, ἢ ἀθῶα! ποῦ τῆς κρύβουν τὴ φτώχεια τοῦ σπιτιοῦ, καὶ ὁποῦ σιμὰ εἰς αὐτὸ τὸ ἴδιο τραπέζι οἱ γονεῖοι τῆς τρῶνε πάντα ξερὰ ψωμί.

Ἄ! Ἄρρα, καταλαβαίρεις τὴ θλίψιν μου, τὴν ταραχὴν μου. Ὁφελιθῆκα ἀπὸ τὴν τυφλομάρα μου γιὰ νὰ μὲ κάμουνε εὐτυχισμένη, μὲ ἐπλάσανε εἰς τὰ σκοτάδια, ὅπου κατοικῶω, πράγματα περιττὰ ἐξοδεύοντας τὰ χρειαζόμενα. ὦ! νὰ ἡ πλέον μεγαλόψυχη ἐφεύρεσι τῶν γονεῶνε· νὰ ἡ πλέον μεγάλη θυσία καὶ εὐγένεια, καὶ ὅλοι οἱ θησαυροί, ὁποῦ ἔχει μίαν καρδιά ὄχι ἀχάριστη, δὲν εἶναι ἀρκετοὶ νὰ πλερώσουνε αὐτὸ τὸ ἀπειροχρέος.

Ἐπίται τὸ τέλος ABBA

ΠΕΡΙ ΥΔΡΟΦΟΒΙΑΣ ΚΑΙ ΛΥΣΣΗΣ

Συγγίμια καὶ τέλος, ἰδὲ σελ. 99

Τὸ σιάλον ἀτόμου ὑπὸ ὑδροφοβίας προσβληθέντος δύναται νὰ μεταδώσῃ τὴν ἀσθένειαν ἢ οὐ; Ὁ κύριος Γιουάττιος διαβεβαίωσεν αὐτό· ἀλλ' ἐὰν ἡ ἐπιβεβαίωσις αὕτη εἶναι ὀρθή, οὐδαμῶς ἀρκοῦσαι θὰ θεωρηθῶσιν οἱ κατὰ τὴν μεταφορὰν τῶν ἀσθενῶν λαμβανόμενα προφυλάξεις, καθίσταται δ' ἐπ' ἀνάγκης νὰ ἐντείνωσι πᾶσαν τὴν προσοχὴν οἱ ἐπὶ τῆς μεταφορᾶς, μήπως τὸ σιάλον διολισθήσῃ ἐπὶ ὑγιῶς τινος βλεννοφόρου μέρους.

Τὴν λύσσαν φυσιολόγοι τινε ἐπιεράθησαν ποτε νὰ μεταδώσωσιν εἰς κύνας διὰ τοῦ σιάλου ἀνθρώπου ὑδροφόβου· ἐκ τῶν πειραμάτων ὅμως τούτων ἐν μόνον ἐγνώσθη ὅτι ἐπήνεγκε τὸ ἀποτέλεσμα καὶ εἶναι τὸ τοῦ Μαγενδιῦ ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῶν Παρισίων κατὰ τὸ 1813 ἐκτελέσαντος αὐτό.

Κύνες ὑγιεῖς ἐνεκέντρισε διὰ τοῦ σιάλου ὑδροφόβου ἐν τῷ νοσοκομείῳ ἐκείνῳ θανάτου· ἐνθὺ δὲ τὸ πείραμα ἐτελέσθη τῇ 19 Ἰουνίου ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀσθενοῦς, εἰς ἐκ τῶν κυνῶν ἐλύσσασε τὴν 27 ἰδίου μηνός, ἐνθὺ ὑπὸ τοῦ δήγ-

ματος τούτου, ἕπερ ἔλαμον αὐτὸν νὰ κατενέγκη κατ' ἄλλων κυνῶν, πάντες οὗτοι ἐλύσσασαν. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ τοῦ πρώτου κυνὸς λύσσα πιθανὸν νὰ εἶχε μυστηριώδη τινα αἰτίαν, τὰ πάντα ὅμως ἀναπειθουσιν ἡμᾶς ὅτι αὕτη προῆλθεν ἐκ τῆς κολήσεως.

Φέρε εἰπόμεν ἤδη καὶ τὴν πρὸς τὸν σιρ Θωμᾶν Οὐάτσων κοινοποιθεῖσαν περιεργωτάτην παρατήρησιν ἀγγλοῦ τινὸς κτηνιάτρου. Κατὰ μεσοῦντα Μάϊον τοῦ 1876 παρὰ τῆ Σαλσαγόρῃ λυσσοπληκτός τις κύων ἔδακεν ἐν τινι ποιμνῇ, ἐξ ἑνὸς καὶ εἰκοσιπροβάτων συγκειμένη, ὀκτωκαίδεκα γαλουχοῦντα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τριάκοντα ἀμνούς. Τὰ πρόβατα ἐδήχθησαν κατὰ πρόσωπον, διότι δεινῶς ἠγωνίζοντο πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἀμνῶν αὐτῶν· ἐξετάσεως δὲ γενομένης ἐπ' αὐτῶν, οὐδεὶς εὐρέθη τετραυματισμένος, μετὰ ἓνα μῆνα ὅμως πρόβατα καὶ ἀμνοὶ πίπτουσιν ἀσθενεῖς καὶ θνήσκουσιν ἀνὰ δύο καὶ τρία τὴν ἡμέραν. Τὰ πρόβατα κατέστησαν πάντα παράφρονα καὶ λίθους διὰ τοῦ στόματος ἐλάμβανον, οἱ δ' ἀμνοὶ ἔτρεχον μὲν ἀλλ' ὄλιως ἐχέφρονες. Ἐν τῶν 18 δηχθέντων προβάτων τὰ 16 ἀπέθανον, 14 δὲ ἀμνοὶ ἀπωλέσθησαν· ἐντεῦθεν λοιπὸν ἐξάγεται ὅτι ὁ ἴος εἶχε μεταδοθῆ διὰ τοῦ γάλακτος.

Ἀλυσίτελές θεωροῦμεν νὰ συζητήσωμεν περὶ τῶν μεθόδων καὶ τῶν πρὸς θεραπείαν τῆς ὑδροφθίας ἢ μέσων, ἀφ' ἧς ἐπιστήμη ἀνομολογεῖ τὴν πρὸς τοῦτο ἀδυναμίαν τῆς. Ἀδυνατεῖ νὰ θεραπεύσῃ αὕτη, νὰ προλάβῃ ὅμως δύναται· ὡς μόνον δὲ προληπτικὸν μέσον τὸ καὶ ἀληθῶς τελεσφόρον θεωρεῖται ἡ δόλοκληρος καὶ πλήρης τοῦ δηχθέντος μέρους ἐκτομή. Ὁ κύριος Γιουάττιος λέγει ὅτι ἐκ τῶν 400 ἀνθρώπων τῶν δηχθέντων, ἐφ' ὧν ἐποίησεν ἐγχειρίσεις διὰ νιτρώδους ἀργύρου, οὐδεὶς ἀπέθανε. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Θωμᾶ Οὐάτσων ἡ ἐκτομή φαίνεται προτιμητέα τῆς καυτηριάσεως· ὁ δὲ Τρωσσὼ συνιστᾷ τὸ εἰδικῶς καυτηρίασμα λεγόμενον, δηλ. τὴν καταστροφήν τοῦ παθόντος μέρους καὶ τοῦ παρ' αὐτὸ συμφοῦς διὰ πεφυρακτωμένου σιδήρου, οὐδὲν ἦτον δύναται τις νὰ ἀσκήσῃ καὶ τὸν τρόπον, ὅστις συνίσταται εἰς τὸ νὰ πλύνῃ τὴν πληγὴν δ' ὑαλίνου ψικτρίδος εἰς νιτρικὸν ὀξὺ ἐμβεβαπτισμένης.

Ἡ ἐκτομὴ πάραυτα μὲν γιγνομένη εἶναι ἐξαισιον πρυφυλακτικὸν μέσον, δύναται δὲ νὰ τελεσθῇ καὶ μετὰ τινος ἀποτελέσματος καὶ μέχρι τῆς στιγμῆς ἀκόμη, καθ' ἣν ἀναφαίνονται κατὰ τὸν δηχθέντα καὶ πληγὴν φέροντα τόπον προκαρκτικὰ θερμάνσεως καὶ κνισμοῦ σημεῖα· βραδύτερον δὲ καθίσταται ἀνωφελές, ἐπότε οὐδὲ ἡ ἀποκοπὴ μέλους δλοκλήρου δύναται νὰ σώσῃ τὸν ἀσθενῆ.

Τὸ κατ' ἐμέ, λέγει ὁ σιρ Θωμᾶς Οὐάτσων, ἐὰν μὲ ἔδακνε ζῶν τι ἀληθῶς καὶ βεβαίως λυσσο-

πληκτον κατὰ τὸν βραχίονα ἢ τὴν κνήμην, ἡ δὲ πληγὴ ἦτο τοιαύτη, ὥστε νὰ μὴ ἦτο δυνατόν ὀλοκλήρως νὰ ἐκταμῇ ἢ τελείως νὰ καυτηριασθῇ, τὸ μὲν λογικὸν μου θὰ μὲ ἐδίδασκε νὰ ἐπιθυμῶ, τὸ δὲ θάρρος μου, καὶ τὸ ἐλπίζω, νὰ ὑποφέρω τὴν ἀπὸ τοῦ ἄνωθεν τῆς πληγῆς ἀποκοπὴν τοῦ μέλους. Ὅταν δὲν ὑπάρχῃ τι πλέον ἱματικόν, τότε δεόν νὰ καταφεύγῃ τις εἰς τὴν τῶν ναρκωτικῶν χρῆσιν, ὅπως μειώσῃ τοὺς πόνους· οὐδὲν δὲ τοῦ χλωραλίου κάλλιον εἰς μεγάλην δισομένου δόσιν· ἐὰν δὲ ὁ ἀσθενὴς δὲν δύνηται νὰ καταπῇ αὐτό, τότε πρέπει νὰ ἀνατρέξῃ τις εἰς τὰς ὑποδερματικὰς ἐγχύσεις, τελευταῖον μέσον, ὅπως παραχθῇ ἡ εὐθυνασία. Ἀλλὰ τί πρέπει νὰ πράξῃ τις ὑπὸ λυσοπληκτου ζῶου δηχθείς, καὶ μακρὰν πάσης συνδρομῆς εὐρισκόμενος; Πρέπει νὰ ἐκμυζήσῃ τὸ τῆς πληγῆς δηλητήριον, ἐὰν εἶναι δυνατόν, εἰ δὲ μὴ, νὰ ζητήσῃ ὅπως πράξῃ τοῦτο ἄλλος τις. Ὁ κίνδυνος τῆς πράξεως ταύτης εἶναι μέγας, ἐὰν εἶναι ἀληθές, κατὰ τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ Γιουάττιου, ὅτι ἡ μετὰ τῶν βλεννῶν συναφὴ τοῦ ἰοῦ δύναται νὰ παραγάγῃ τὴν δηλητηρίασιν· διόπερ οὐχὶ τὴν ἐκμύζην συμβουλεύει ὁ Θωμᾶς Οὐάτσων, ἀλλὰ τὴν προσαρμογὴν στενοῦ ἐπιδέσμου ἄνωθεν τῆς πληγῆς πρὸς παρακώλυσιν τῆς δηλητηριώδους κυκλοφορίας, μετὰ τοῦτο δὲ νὰ χέωσιν ἐξ ὅσον οἶόν τε ὑψηλοτέρου τόπου ὑδρὸς χλιαρὸν ἐπὶ καὶ ἐντὸς τῆς πληγῆς, τοῦθ' ὅπερ δεόν νὰ γίνηται ἐπὶ μίαν καὶ δύο ὥρας, μέχρις οὗ προσέλθῃ ὁ ἰατρός. Διὰ τῆς μεθόδου λοιπὸν ταύτης εἶναι δυνατόν νὰ ἀφαιρηθῇ φυσικῶς ὁ ἴος· οὐδὲν ἦττον ὅμως ἡ τοιαύτη προφύλαξις οὐδαμῶς κωλύει τὴν ἐκτομὴν ἢ καυτηρίασιν.

Περὶ αὐτομάτου τῆς λύσσης γενέσεως οὐδεμίαν ἀπόδειξιν ἔχομεν, πᾶσαι δὲ αἱ περιπτώσεις καλῶς μελετηθεῖσαι ἀγουσιν ἡμᾶς εἰς τὸ δῆγμα ὡς πρὸς τὴν ἀρχικὴν αἰτίαν. Ὅ,τι δὲ τείνει εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τοῦ ἀξιωματος τούτου εἶναι ὅτι ὑπάρχουσιν ἀπέραντοι ἐκτάσεις ὑπὸ μεγίστης πληθῆος κυνῶν κατοικοῦμεναι, ἐν αἷς ἡ λύσσα καὶ ἡ ὑδροφθία οὐδόλως ἀναφαίνονται. Ὁ σιρ Θωμᾶς Οὐάτσων ἐπὶ τοῦ προκειμένου πλείστα ὅσα περιέργα συνέλεξεν. Ἐπίσκοπός τις, λέγει, ἀγγλικανὸς ἐν τῇ νέᾳ Ζηλανδίᾳ ἐπὶ 25 ἔτη κατοικήσας διεβεβαίωσεν αὐτὸν ὅτι ἡ λύσσα ἐφ' ἅπασαν ἐκείνην τὴν νῆσον ἦτο ἀγνωστος. Ἄλλος τις ἐπίσκοπος ἔγραφεν αὐτῷ ὅτι ὑπάρχει κύων τις αὐτόχθων ἐν Βορνέω χρήσιμος τοῖς Δουάκοις διὰ τὴν θήραν, ὅστις οὐδέποτε ὑλακτεῖ. Οἱ Σίνοι εἰσάγον ἐπίσης εἰς τὴν νῆσον ταύτην κυνὰ τινα, ὅστις ὑλακτεῖ καὶ ἐν μεγάλῃ ταχύτητι ἐπληθύνθη· ἐπὶ 20 δὲ ἔτη ὁ ἐπίσκοπος τῆς Σάρακ δὲν ἤκουσε νὰ ἀναφέρωσι περὶ περιπτώσεως λύσσης ἐπιθυμίας ἐπὶ τῶν δύο ταύτων εἰδῶν τῶν κυνῶν. Ἐν Τασιμανίᾳ ὁ σιρ Ἐρρίκος Γιούγκ, διοικητῆς διατελέσας

ποτὲ αὐτῆς, ἀνωμολογεῖ ὅτι εἶναι ἀγνωστος ἐκεῖ ἡ λύσσα, τοῦτ' αὐτὸ δὲ συμβαίνει ἀν' ἅπασαν τὴν αὐστραλικὴν χερσόνησον, καθ' ἣν οἱ κύνες εἶναι ἀπειροὶ τὸν ἀριθμὸν· πρὸς τούτοις ἀναφέρομεν καὶ τὴν Μαδέραν, καὶ τὴν μεσημβρινὴν Βρασιλίαν, τὸ ἔδαφος τῆς Βταιρίας τῶν Βαϊῶν τῆς Οὐδσόνης καὶ τὰς ἀρκτικὰς ἀποικίας τὰς ὑπὸ τῶν Ἑσκήμησιον οἰκουμένας.

Γνωστὸν ὅτι ἐν Κωνσταντινουπόλει τοσοῦτοι κύνες ὑπάρχουσιν, ὥστε δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι εἰς τινα μέρη αὐτῆς εἶναι ἄλλοι πράκτορες τῆς δημοσίου υγιείας, διότι τρώγουσι πάνθ' ὅσα ἀλλαχοῦ εἰς τοὺς βόθρους ῥίπτονται. Ὁ τῆς Κωνσταντινουπόλεως κύων ὁμοιάζει πρὸς λύκον· ἔχει μικρὰ καὶ ὀξυτενῆ τὰ ὄτα, τὴν οὐρὰν εὐρωστον καὶ τῆς ἀλώπεκος τὸ χρῶμα, αἱ δὲ τρίχες του εἶναι πυκναὶ καὶ τραχεῖαι· οἱ κύνες οὗτοι λοιπὸν οὐδέποτε προσβάλλονται ὑπὸ λύσσης.

Ἡδὴ τί τὸ τεκμαρτέον ἐξ ἀπάντων τούτων τῶν λίαν παραδόξων; ὅτι ὅπου ὑπάρχουσι κύνες δὲν ὑπάρχει ἀπανταχοῦ καὶ ἡ λύσσα. Αὕτη δυστυχῶς εὐρίσκεται παρ' ἡμῖν μεταδιδόμενη μόνον διὰ διαδοχικῶν δηγμάτων· ἡ ἀσθένεια λοιπὸν φαίνεται οὔσα ἐκ τῶν δυναμένων νὰ ρυθμισθῶσι κατὰ τὴν ἀνάπτυξίν των, ἐὰν μὴ δύνωνται νὰ ἐξαλειφθῶσι καθ' ὀλοκληρίαν.

Δ. Η. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟΣΚΑΝΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ.

Συνίξιμα ἔρα σελ. 90.

—ὦ! αὐτὸ εἶναι τὸ δύσκολον! ἀνέκραξεν ἡ δέσποινα Ἐλένη. Αὐτὸς δὲν δύναται νὰ φήσῃ τὰ κτήματά του, εἰμὴ κατὰ τὸ τέλος τοῦ θέρους, καὶ ὅμως ἐπιθυμῶ νὰ νυμφευθῇ τώρα, ἂν εἶναι δυνατόν. Πιεζόμενοι λοιπὸν ὑπὸ τῶν περιστάσεων, καὶ τοι θὰ ὑποβληθῶμεν εἰς ἐξοδα, εἶναι δὲ καὶ εἰς σὲ ἀνάγκον, νὰ ὑπάγῃς νὰ ἴδῃς τὴν πρώτην σου κατοικίαν, καὶ δυνάμεθα νὰ σὲ συναντήσωμεν ἐκεῖ.

Ἡ Ἰουστίνη ἀντριχίασε. Τὸ σχέδιον τοῦτο, καίτοι πρὸς αὐτὴν ἐκτεθὲν δι' εὐχαρίστου τρόπου, ἦτο ὅμως λίαν ὀδυνηρὸν καὶ ἐξευτελιστικόν, διότι ἡ Ἰουστίνη ἦτο ὑπερήφανος.

Ἡ δεσποσύνη ἐπροχώρησε καί:

—Ἐσυμφώνησαν μὲ τὸν ἠγούμενον, εἶπεν, ἵνα ἡ ἀδελφὴ του, ἡ κυρία Γασπάρρα, ἔλθῃ νὰ σὲ λάβῃ μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν Βενεδέταν.

Ἡ Ἰουστίνη ἐβρόχθη· εἶπε ἰσχυρῶς ἡ Ἰουστίνη καὶ αὕτη ἔμεινε ἀφρονισμένη· ὀλίγον ἢ κ. Ἐλένη ἐξηκολούθησε:

—Ἐὰν δὲν σοὶ ἀρέσῃ ἡ ἰδέα τοῦ συνοικεσίου, τούτου, εἰπέ το καθαρά. Πλὴν κατὰ καθῆκον σὲ προειδοποιῶ ὅτι, πρὶν ἢ ἀποφανθῆς, ὀφείλεις νὰ σκεφθῆς καλῶς. Θὰ ἔγῃς λαμπρὰν κοινωνικὴν θέσιν· σύζυγον πλούσιον, εὐγενῆ, ἔτοιμον νὰ ἐκπληροῖ πάσας τὰς ὀρέξεις σου, ἀγαπώντά σε· τί περισσότερον δύναται νὰ ζητήσῃ μία γυνή;

Ἡ πρεσβύτις ἐπεράτωσε τὴν ὀμιλίαν τῆς μετὰ τινος σκαϊότητος· διότι ἡ κνήμη τῆς εἶχε μὲν τὸ κακὸν ἰδίωμα νάνακαλῆ ὅ,τι καλὸν τὸ ἴδιον αὐτῆς συνοικεσίον περιεῖχεν—τὰ προτερήματα πάντα δηλ. τοῦ πλούτου ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸ νεαρὸν τοῦ συζύγου τῆς, πρὸς τούτοις δὲ ὅτι ἐπεζήτει πλείονα καὶ μάλιστα τὴν μακρὰν ἐκείνην φιλίαν μετὰ τοῦ...— Πλὴν ἂς μὴ εἰσέλθωμεν εἰς τὰ αὐτὰ μυστήρια τῆς δεσποίνης Ἐλένης.—

—Τὶ ἔνδυμα σκέπτεσαι νὰ ἐνδυθῆς;

Ἡ συνδιάλεξις περιστράφη ἐπ' ἀντικειμένου ἐφ' οὗ ἡ Ἰουστίνη ὄφειλε νὰ λάβῃ τὴν ἀπόφασίν τῆς.—Αἱ κυρίαί μετ' ὀλίγον συνδιελέχθησαν μετὰ πλείονος ἐμπιστοσύνης, ἀπεφασίσθη δὲ, ὥστε ἡ Ῥόζα νὰ πορευθῇ τὴν ἐπομένην ἡμέραν νὰ σιδερώσῃ ἀσπρόρρουχά τινα, προσέτι ἐπιδιορθώσῃ ἢ μεταβάλλῃ τινὰ φορέματα, ἅτινα εἶχον χρεῖαν τοιαύτης ἐργασίας, ἕνεκα τῆς πολυχρονίου ἐκ τῆς ἱματιοθήκης ἀκινήσεως των.

Ἐνῶ δὲ οὕτω συνδιελέγοντο, ἡ κόμισσα Φλαβία εἰσῆλθεν. Ἦτο αὕτη γυνὴ μεσαίας ἡλικίας, ὡραία, ὑψηλοῦ ἀναστήματος, καὶ μεγαλοπρεπῆς, πλὴν τὸ πρόσωπόν τῆς ἐξέφραζε συνεσαλμένον τι πάθος καὶ διεσραμμένην διάθεσιν. Αὕτη εἶχε μείζον ἐνδιαφέρον διὰ τὸ συνοικεσίον τῆς Ἰουστίνης, τὸ συσταίνόμενον ὑπὸ τῆς δεσποίνης Ἐλένης· διότι οὔσα αὕτη ἀνυπόμονος καὶ δεσποτικῆ, εἶχε μετὰ διετῆ γάμον ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν μητέρα τῆς, ἀγγέλλουσα τὴν ἀπόφασίν τῆς ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐπανίδῃ τὸν σύζυγον τῆς. Ὡς πρὸς τὴν προικὰ τῆς, ἐσυμφώνησαν νὰ διδεται αὕτῃ πρόσδοδος τις, ἥτις, καίτοι μικρὰ ἀπέναντι τῶν οἰκιακῶν ἀναγκῶν, διὰ τῆς οἰκονομίας ὅμως αὐτῆς ἦτο ἱκανή. Ὁ βίος τῆς, καὶ τοι μὴ θοροβηθεῖς πολὺ ὑπὸ τῶν συζυγικῶν θυσελῶν, ἦτο λίαν μονότονος, πλὴν μ' ὅλα ταῦτα ἔζη ἐν Φλωρεντίᾳ εἰς τὰ κτήματα τοῦ συζύγου αὐτῆς, τὰ εὐρισκόμενα εἰς τὰς ἐρημίας τῆς Μαρέμμης.

Ἡ Ἰταλὶς φαντάζεται κόσμον ὀλόκληρον εὐτυχίας, σκεπτομένη ὅτι ζῆ ἐν Φλωρεντίᾳ. Ἐπιθυμῶ

δηλαδή νάζη εις πόλιν ἔνθα, γίνονται διασκεδάσεις, χοροί, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν δύναται νὰ ὑπάγῃ εἰς αὐτούς. Τὸ ἴδιον ὑποφέρουσι καὶ οἱ κάτοικοι τῶν μεσημβρινῶν χωρῶν. Πανηγύρεις καὶ χοροὶ τινες ἀπλῶς ὑπὸ αὐτόππου μάρτυρος περιγραφόμενοι, δύνανται νὰ χαροποιήσωσιν αὐτούς. Εἶτα δὲ τὰ θεάτρα, ὁ περίπατος καὶ τὰ καθ' ἑκάστην λαμβάνοντα χώραν δύνανται νὰ συγκινήσωσι αὐτούς.

Ἡ Φλαβία λοιπὸν δὲν ἠδύνατο νὰ συζήσῃ μετὰ συζύγου, ὁμοιάζοντος μὲ τὸν χόρτον τὸν ἀναφυόμενον εἰς τὰς ἐρήμους ἐκείνας πεδιάδας τῆς Μαρέμμας, μετὰ συζύγου, οὐχὶ πολὺ ἀπέχοντος κατὰ τὰ αἰσθητά καὶ τὴν διάνοιαν τῶν βουβάλων, οἵτινες ἦσαν τὸ οὐσιωδέστερον μέρος τῆς περιουσίας αὐτοῦ. Ἀφοῦ δὲ αὐτὸς ἦτο τόσον κτηνώδης, τόσον ἀγροίκος—δηλ. μίγμα τι ἀκατανόητον ἀργίλλου καὶ ζωότητος, οἷον τὸ ἀποτρόπαιον ἐκεῖνο εἰδεχθὲς ζῶον, πῶς ἠδύνατο ἡ Φλαβία νὰ ὑπομείνῃ αὐτόν;—

Ὅτε ἡ κόμισσα εἰσῆλθεν ἐπληροφόρηθη περὶ τῶν νέων.

—Τὸν κόμητα Σίμωνα;— Αἶ! ἐρώνησεν αὐτῆ, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ κατασεύλῃ κραυγὴν τινὰ συμπαθείας, ἥτις ἠνάγκασε τὴν Ἰουστίνην νὰ θεωρήσῃ αὐτήν. Ἡ κραυγὴ ὅμως ἐκείνη παρῆλθε, προσέθηκε δὲ μετὰ τόνου τινὸς ὑπεμφαίνοντος φθάνον.

—Ὁὐ εἶναι πολὺ πλουσία ἡ Ἰουστίνη!

Ἡ Ἰουστίνη, ἀποσυρθεῖσα εἰς τὸ δωμάτιόν της τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἐδεθήθη πρὸ τοῦ μικροῦ Ἐσαυρωμένου τοῦ παρὰ τὴν κεφαλὴν τῆς κλίνης της κρεμαμένου πολυχρονιώτερον ἢ ἄλλοτε ὑπῆρχε δὲ ἐπὶ τοῦ προσώπου της τεταραγμένη τις ἔκφρασις ὅτε ἐτελειώσει τὴν προσευχὴν της. Ἡ ἰδέα τῆς ἀντιστάσεως οὐδὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν διάνοιάν της· πλὴν σὺν τῇ φυσικῇ περιεργείᾳ, τῇ φανερωθείσῃ ἐν τῇ γυναικεῖα φύσει αὐτῆς, ἐδηλώθη καὶ τις ἀνηθία. Ἐκαστὸν ἀνθρώπινον πλάσμα ὅσον δήποτε ἀκείρον καὶ ἀπαιδαγώγητον ἂν ᾖ, αἰσθάνεται, ἰδίως ἐν ἐπισήμῳ τινὶ τῆς ζωῆς του περιπτώσει, εἰδὼς τι δικαιοῦματος πρὸς ἀπαιτήσιν τῆς εὐτυχίας, ἐπιθυμίαν δηλ. τινὰ τοῦ νὰ προσθέσῃ τὸ πραγματικὸν καλὸν καὶ τὸ ἰδεῶδες καὶ οὐχὶ νὰ κλείσῃ μετὰ τὴν ἰδίαν του χεῖρα τὴν θύραν πρὸς πᾶσαν ἐλπίδα.

Δ. Π. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

καθηγητής.

(ἔπειτα συνεχῆ)

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΝ ΕΠΙΤΑΝΗΣΩ ΦΥΤΕΥΘΕΝ ΓΕΩΜΗΛΟΝ

Παρά τινων Ζακωνθίων ἤκουσα, ὅτι ἐπὶ τῆς Ἀγγλικῆς Προστασίας ἐκαλλεργήθη τὸ πρῶτον ἐν Ἑπτανήσῳ τὸ γεώμηλον. Ἡ παράδοσις οὕτη, ἡ ἐπικρατούσα καὶ παλαιὰ Κερκυραῖος, εἶναι ψευδὴς τοῦ λαοῦ παράδοσις.

Καὶ ἀνώνυμός τις ἄγγλος 1 ἐξιστορεῖ ὅτι εἰσῆγαγον εἰς τὴν Ἑπτανήσον οἱ Ἄγγλοι τὸ γεώμηλον, ἀλλὰ τοῦ ἀνωμένου τούτου τὸν λιβελλὸν ἀνασκευάζων ὁ ἡμέτερος Α. Δάνδολος 2 λέγει ὅτι ἐν Ἑπτανήσῳ τὸ ἐπιωφελὲς τοῦτο φυτὸν ἐκαλλιεργεῖτο καὶ πρὶ τῆς τῶν Γάλλων ἰλιούσεως. Οἱ πολυμαθεῖς συντάκται τοῦ περιηγουδάστου περιοδικοῦ Κερκύρας Ἰόνιος, Ἀνθολογία 3, γράφουσιν ὅμως ὅτι «τὸ φυτὸν τοῦτο... τὸ ἐρώτευσεν καὶ τὸ ἐκαλλιεργήσαν πρῶτην φορὰν εἰς τὰς Ἰονικὰς Νήσους οἱ Γάλλοι».

Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ὁ κατὰ τὴν πρῶτην φορὰν φυτεύσας τὸ γεώμηλον παρ' ἡμῶν δὲν εἶναι οὔτε Γάλλος οὔτε Ἄγγλος, ἀλλὰ Κερκυραῖος, ὁ Νικόλαος Ἀρλιώτης πατὴρ τοῦ γνωστοῦ βιογράφου τοῦ ἀμειψήστου Κυβερνήτου Καποδοστρίου.

Τὸ γεώμηλον λοιπὸν τὸ ἐφύτευσεν ὁ Ἀρλιώτης τῇ 28 Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1800 ἐν Χωροτικαίοις Κερκύρας, ὡς ἐπιφαίνεται ἐν τῇ χειρογράφῳ αὐτοῦ ἡμερολόγιῳ οὗ τινος τὰ μᾶλλον ἀξιοσημειώτα ἐξελληνίσαι ὁ ἡμέτερος συμπολίτης κ. Ν. Β. Μάνεσης διὰ τοῦ τύπου ἐξέδωκε τῇ 1873 ὑπὸ τὸν τίτλον «Περὶ Νικολάου Ἀρλιώτη (1731—1812) καὶ τῶν χειρογράφων χρονικῶν αὐτοῦ».

Νομίζομεν δὲ καλὸν νὰ θέσωμεν ἐνταῦθα αὐτολεξεί τι ὁ ῥηθεῖς κ. Μάνεσης μεταφράζων λέγει (σελ. 82) «τὴν 28 αὐτοῦ μηνὸς (Φεβρουαρίου 1800) ὁ Ἀρλιώτης ἐφύτευσεν ἐν τῷ ἀγροκηπίῳ αὐτοῦ γεώμηλά τινὰ πεμφθέντα εἰς αὐτὸν ἐκ Τεργέστης παρὰ τινος φίλου του, καὶ τὰ ὅποια μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἦσαν παρ' ἡμῶν ἀγνωστα· τούτου δ' ἔνεκεν ὁ Ἀρλιώτης προσέθηκεν εἰς τὰς σημειώσεις αὐτοῦ καὶ ὁδηγίας τινὰς περὶ τῆς καλλιεργίας, τῆς διατηρήσεως καὶ τῆς χρήσεως τοῦ προϊόντος τούτου, καὶ τὴν τότε ἀγοραζαν αὐτοῦ τιμὴν ἐν Τεργέστῃ καὶ Βενετίᾳ. Μετὰ δ' ἕνα μῆνα περίπου ἐφύτευσε καὶ ἕτερα, τὰ ὅποια εἶχον φιλοδωρήσει εἰς τινὰ αὐτοῦ συγγενῆ οἱ ἐνταῦθα διατρίβοντες δύο ἄγγλοι, ἀξιωματικά».

Σ. ΔΕ-ΒΙΑΖΗΣ

Ὅτε ὁ Σθεναλαΐδας πρόετρεπε τοὺς Λακεδαιμονίους νὰ κηρύξωσι τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἔλεγε: «Μηδεὶς διδάσκη ἡμᾶς ὅτι ἀδικούμενοι πρέπει νὰ βουλευόμεθα· πολὺν χρόνον πρέπει νὰ βουλευώμεθα μᾶλλον οἱ μέλλοντες ἀδικεῖν.»

1 Ionian Island and the British Protection London 1851.

2 Des Iles Ioniennes sous le Protection Britannique Corfou 1851.

3 Ἀρ. α. σελ. 131